Nr 39 Warszawa, dnia 15 grudnia 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

TREŚĆ:

266. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 grudnia 1949 r.

w sprawie zniesienia obowiązku przeprowadzania miesięcznych rewizji obrachunkowych w zakładach P. M. S.

Na podstawie art. 63 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) z późniejszymi zmianami i w związku z § 3 ustęp 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 1949 r. w sprawie zakresu działania Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 122) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do czasu definitywnego uregulowania sprawy specjalnego nadzoru podatkowego w zakresie wytwarzania, przerobu, zużycia, magazynowania, przewozu i sprzedaży niektórych towarów, przewidzianego w art. 74 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 184 i z 1948 r. Nr 12, poz. 94) w brzmieniu ustalonym w art. 30 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413) — znosi się obowiązek przeprowadzania miesięcznych rewizji obrachunkowych we wszystkich zakładach Państwowego Monopolu Spirytusowego, przewidziany w § 6 ust. 1 zarządzenia z dnia 16 lutego 1948 r. o nadzorze władz akcyzowych i ich organów wykonawczych nad zakładami Państwowego Monopolu Spirytusowego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 78).

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu K. **Dąbrowski**

267. Okólnik z dnia 11 listopada 1949 r.

w sprawie dodawania kwasu mlekowego do brzeczki piwnej.

Na wniosek Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego z dnia 3 listopada 1949 r. znak PT/IV/B02/18, zezwala się browarom, pozostającym pod zarządem Centralnego Zarządu Przemysłu Fermentacyjnego na używanie przy produkcji piwa kwasu mlekowego w ilości 0,2—0,4‰ (promille) w stosunku do ugotowanej brzeczki piwnej.

Kwas mlekowy powinien być dodawany do brzeczki podczas jej gotowania.

Za Ministra Skarbu **Prof. Dr W. Trąmpczyński**
p. o. Podsekretarz Stanu

268. Okólnik z dnia 15 listopada 1949 r.

w sprawie przyznawania nagród za przyczynienie się do wykrycia występków z art. 137 p. k. s.

W praktyce powstały wątpliwości, jaką kwotę należy przyjmować za podstawę wymiaru nagrody za przyczynienie się do wykrycia występków określonych w art. 137 p. k. s. w tych wypadkach, gdy w związku z wykryciem tych występków następuje wymiar należnego podatku obrotowego i dochodowego względnie zaliczek na te podatki w zależności od okresu, jakiego dotyczy ujawniony brak karty rejestracyjnej.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Oczywiście, że w powyższych wypadkach nienabycie karty rejestracyjnej jest tylko jedną z cech uchylenia się od obowiązku podatkowego, które polega nie tylko na nienabyciu karty rejestracyjnej, lecz również na zatajeniu przed władzą skarbową przedmiotu opodatkowania. To zachowanie się sprawcy pozbawia Skarb Państwa zarówno należności z powodu niewykupienia karty rejestracyjnej, jak i należności przypadających od sprawcy tytułem podatku od ukrytego obrotu i dochodu. Z braku jednak w obecnie obowiązującym prawie karnym skarbowym odpowiednich sankcji karnych za tego rodzaju czyny, są one ścigane z art. 137 p. k. s., który za podstawę wymiaru grzywny przyjmuje cenę karty rejestracyjnej. Ta luka ustawodawcza zostanie wypełniona w noweli do p. k. s. której projekt wkrótce wejdzie pod obrady komisji Prawniczej przy Prezydium Rady Ministrów.

Ale i do czasu wejścia w życie wspomnianej noweli nie ma przeszkód prawnych do przyjmowania za podstawę

wymiaru nagrody za przyczynienie się do wykrycia występków z art. 137 p. k. s. ,kwoty, narażonego na uszczuplenie podatku w wysokości ustalonej decyzją władzy podatkowej, jeżeli niewykupienie karty rejestracyjnej miało na celu ukrycie obrotu lub dochodu podlegającego opodatkowaniu. Ta okoliczność, że w obecnym stanie prawnym za podstawę wymiaru grzywny z art. 137 p. k. s. przyjmuje się tylko opłatę za kartę rejestracyjną nie ma wpływu na ustalenie podstawy do wymiaru nagrody w wyżej opisanych wypadkach, gdyż w myśl przepisów § 1 pkt 1 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 czerwca 1948 r. (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr 66, poz. 262) ogólna kwota nagrody za wykrycie występków polegających na uszczupleniu dochodu skarbowego w zakresie naruszeń przepisów o podatkach bezpośrednich i opłacie skarbowej nie może wynosić więcej niż 10% ustalonej decyzją władzy podatkowej I instancji kwoty podatku uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie, zupełnie niezależnie od tego, czy owa kwota przyjmuje się również za podstawę wymiaru grzywny.

Z tych względów przy przyznawaniu nagród za wykrycie występków z art. 137 p. k. s. znajdujących się w bezpośrednim związku z ukryciem dochodu lub obrotu należy za podstawę wymiaru nagrody przyjmować kwotę uszczuplonego podatku ustalonego decyzją władzy podatkowej I instancji nie tylko z tytułu należności za nienabycie karty rejestracyjnej, lecz również i z tytułu uszczuplenia podatku obrotowego i dochodowego.

Postanowienia niniejszego okólnika należy stosować przy przyznawaniu nagród za wykrycie powyższych przestępstw we wszystkich sprawach, w których nagroda nie została jeszcze przyznana.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

---

269. Okólnik z dnia 16 listopada 1949 r.

w sprawie wymytu walut i niektórych przedmiotów w przesyłkach pocztowych.

Zdarzają się często wypadki, w których wymyt walut względnie innych walorów odbywa się w ten sposób, że walory te umieszcza się w przesyłkach pocztowych lub w listach zwykłych adresowanych do odbiorców zamieszkałych za granicą. We wspomnianych przesyłkach lub listach oprócz walorów znajdują się nieraz w drobnej ilości takie artykuły jak np. papierosy, tytoń, herbata itp. a także korespondencja.

Nadanie w urzędzie pocztowym przesyłek lub wysłanie listów zawierających waluty i artykuły objęte zakazami wywozu stanowi naruszenie przepisów dewizowych jak i celnych i podlega ukaraniu według przepisów odnośnych ustaw, przy czym sprawy o przestępstwa dewizowe należą do właściwości sądów, zaś sprawy o przestępstwa celne — do właściwości władz celnych.

Ponieważ jednak w powyższych wypadkach naruszenie przepisów dewizowych i celnych jest dokonywane jednym czynem przez nadanie przesyłki lub wysłanie listu to zachodzi w tych wypadkach idealny zbieg jednoczynowy przestępstw, czyli zbieg ustaw.

Z tych względów sprawy o usiłowanie wymytu walut i artykułów ujawnionych łącznie w jednej przesyłce lub liście należą w myśl art. 151 prawa karnego skarbowego do wyłącznej właściwości sądowej. Biorąc pod uwagę, że wymienione przesyłki i listy w czasie ich rewizji znajdują się w urzędach pocztowych, że znajdująca się w urzędach pocztowych, telekomunikacyjnych i innych korespondencja może być wydana w myśl art. 153 kodeksu postępowania karnego jedynie na żądanie sądu lub prokuratora, należy dążyć w porozumieniu z właściwymi urzędami prokuratorskimi do ustalenia takiego trybu postępowania, aby urzędy celne były upoważnione do zajmowania omawianych przesyłek w całości, nie wyłączając i znajdującej się w nich korespondencji, a następnie przekazywały je wraz z aktami dochodzenia właściwym prokuratorom. Taki tryb postępowania jest tym bardziej wskazany, że w większości wypadków z powodu niepodania przez nadawców swoich nazwisk lub podania nazwisk fikcyjnych sprawca przestępstwa nie zostanie wykryty, co spowoduje umorzenie przez prokuratora śledztwa i wydanie przez niego w myśl art. 244 kodeksu postępowania karnego zarządzenia co do wszystkich dowodów rzeczowych.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

---

270. Okólnik z dnia 18 listopada 1949 r.

w sprawie planu towarowych przewozów samochodowych na 1950 rok.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania przez wszystkie urzędy i instytucje podległe lub nadzorowane przez Ministerstwo Skarbu — zarządzenie Ministerstwa Komunikacji, Departament Samochodowy, z dnia 7 listopada 1949 r. Nr SP-I-4/92/49 w sprawie planu towarowych przewozów samochodowych na rok 1950.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI DEPARTAMENT SAMOCHODOWY
Warszawa, dnia 7. XI. 1949 r.

Nr SP-I-4/92/49
Sprawa: Plan towarowych przewozów samochodowych na 1950 r.

Do
Ministerstwa Skarbu

„Zgodnie z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12. 7. 1949 r. od 1 stycznia 1950 r. cały państwowy publiczny transport samochodowy obejmie jedno przedsiębiorstwo — Państwowa Komunikacja Samochodowa.

W związku z powyższym Ministerstwo Komunikacji zaleca wszystkim odbiorcom usług towarowego przewozu publicznego zawarcie już teraz długoterminowych umów z P. K. S. na wykonywanie przewozów w 1950 r. Bezplanowy, dorywczy wynajem samochodów dopiero w chwili powstania pilnych potrzeb przewozowych stał się między innymi przyczyną poważnych trudności w pokonaniu tegorocznych jesiennych szczytów transportowych.

Ministerstwo Komunikacji zwraca uwagę, że publiczny transport samochodowy tylko wówczas spełni swe zadanie, gdy jego plan eksploatacyjny oparty będzie na zawczasu ujawnionych rzeczywistych potrzebach użytkowników.

Pogłębienie planowania i to nie tylko w transporcie publicznym (P. K. S.), lecz również i w zakresie przewozów wykonywanych własnym taborem, raz na zawsze położy kres doraźnym wynajmom taboru w P. K. S. dokonywanym w ostatniej chwili i powodującym, wskutek tego, trudności zaostrzające się do rozmiarów poważnego niebezpieczeństwa w okresie jesiennych szczytów przewozowych.

Ministerstwo Komunikacji ostrzega, że dorywczo i bezplanowo udzielane zamówienia będą w przyszłości uwzględniane przez P. K. S. tylko w miarę istniejących w danej chwili możliwości".

Dyrektor Departamentu (—) R. Rakowski

---

271. Okólnik z dnia 23 listopada 1949 r.

w sprawie rozliczeń za dostawy i usługi.

W związku z wątpliwościami podniesionymi w sprawie stosowania Instrukcji Ministerstwa Skarbu z dnia 12 czerwca 1948 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 67, poz. 268) o rozliczeniach za dostawy i usługi Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Wszelkie rozliczenia za dostawy i usługi między przedsiębiorstwami państwowymi lub pod zarządem państwowym a jednostkami budżetu państwowego i instytucjami, na które został lub zostanie nałożony obowiązek stosowania rozliczeń za dostawy towarowe i usługi w trybie ustalonym Uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 maja 1947 r. i późniejszymi zmianami i uzupełnieniami, dokonywane mają być na podstawie faktur sporządzonych po wykonaniu przez przedsiębiorstwo zamówienia.

Wymienione zasady rozliczeniowe mają analogiczne zastosowanie również przy rozliczeniach za dostawy i usługi między jednostkami budżetu a krajowymi przed-

siębiorstwami handlu zagranicznego. Zaliczkowanie zatem zamówień dokonanych przez jednostki budżetu państwowego w przedsiębiorstwach handlu zagranicznego — nie może mieć miejsca.

Postanowienia wspomnianej Uchwały jak również postanowienia oparte na tej Uchwale Instrukcji Ministerstwa Skarbu z dnia 12 czerwca 1948 r. nie mają zastosowania do umów zawieranych przez jednostki budżetu państwowego z przedsiębiorstwami zagranicznymi (co zdarza się w przypadkach wyjątkowych), gdzie o terminie i sposobie dokonania rozliczenia decydują zawarte z przedsiębiorstwami zagranicznymi (dostawcami) umowy.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu uchyla okólnik z dnia 15 października 1948 r. Nr D. III. 9723/7/48 w sprawie rozliczeń za dostawy i usługi (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 91, poz. 397).

Dyrektor Departamentu **Wł. Andruszczenko**

---

272. Okólnik z dnia 23 listopada 1949 r. w sprawie uiszczenia II raty podatku gruntowego przez Państwowe Gospodarstwa Rolne zamiast zbożem — gotówką.

Główny Pełnomocnik Rządowy do spraw podatku gruntowego działając na podstawie § 7 punkt 1 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19. II. 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 67) wyraził zgodę na zapłacenie przez Państwowe Gospodarstwa Rolne II raty podatku gruntowego na rok 1949 płatnej w zbożu — gotówką.

Z uwagi jednak na to, że uiszczenie w gotówce II raty podatku gruntowego przez P. G. R. ma nastąpić za pośrednictwem Urzędów Skarbowych, przeto Ministerstwo Skarbu zarządza:

Wpłacone przez P. G. R. sumy II raty podatku gruntowego na rok 1949 mają Urzędy skarbowe zarachowywać przy odpowiednim zastosowaniu postanowień punktu 6 i 7 okólnika Min. Skarbu z dnia 16. VII. 1949 r. Nr 172 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 26).

O przyjętych w powyższy sposób od P. G. R. kwotach winny Urzędy skarbowe bezzwłocznie powiadamiać właściwe Zarządy Gmin.

Dyrektor Departamentu **Wł. Andruszczenko**

---

273. Okólnik z dnia 24 listopada 1949 r. w sprawie czasowego ustanowienia specjalnych poborców przy rejonowych urzędach likwidacyjnych.

Celem usprawnienia akcji likwidacji ruchomości, przewidzianej zarządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 23 lipca 1949 r. Nr D. VIII. 16249/4/49, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli zarządza, co następuje:

1. Rejonowe urzędy likwidacyjne mogą na czas trwania akcji likwidacji ruchomości upoważnić pracowników, będących przewodniczącymi zespołów likwidacyjnych, do poboru należności, na które zespół ma prawo wystawiać nakazy zapłaty. W treści upoważnienia należy podać okres jego ważności. Upoważniony do poboru należności pracownik, nazywany w dalszym ciągu niniejszego okólnika poborcą, ma obowiązek każdorazowo okazać upoważnienie wpłacającemu.

2. Do poboru wspomnianych należności należy użyć kwitariuszy o wz. katalogowym Ministerstwa Skarbu 468 (Dziennik specjalny nr 1), w które to kwitariusze rejonowe urzędy likwidacyjne zaopatrzą się w miejscowych urzędach skarbowych. Ewidencję otrzymanych kwitariuszy r. u. l. prowadzi na zapisku kwitariuszy poborców skarbowych wz. 214 do § 363 Tymczasowej Instrukcji Organizacyjnej dla urzędów skarbowych (wz. kat. Min. Sk. 272). W razie niemożności otrzymania tego druku w urzędzie skarbowym, należy zapisek sporządzić ręcznie. Zapisek powinien być oparafowany. Przychód kwitariuszy powinien być udowodniony pismem urzędu skarbowego, stwierdzającym ilość oraz numery dostarczonych kwitów. Każdy otrzymany kwitariusz zapisuje się do zapisku pod oddzielną pozycją i wydaje się poborcy za pokwitowaniem w zapisku. Na każdym blankiecie pokwitowania wydanego kwitariusza powinna być odciśnięta pieczęć r. u. l. Zepsute blankiety pokwitowań i odbitek pokwitowań mają być pozostawione w zeszycie kwitariusza, po uprzednim unieważnieniu przez przekreślenie i zaopatrzenie w adnotację „unieważniono", podpisaną przez poborcę. Fakt zwrócenia przez poborcę kwitariusza notuje się w odpowiednich przedziałkach zapisku; kwitariusze niezużyte w całości zapisuje się do zapisku ponownie na przychód.

3. Poborca obowiązany jest pobrane sumy codziennie wpłacić na rachunek czekowy r. u. l. w P. K. O. Zarachowanie wpłaconych sum na właściwe rachunki następuje w r. u. l. na podstawie odbitek pokwitowań (dowodów wpłat), które poborca składa właściwemu referentowi w terminach, ustalonych w pkt 5) na wstępie wspomnianego okólnika. Jednocześnie poborca składa do kontroli kwitariusz oraz pokwitowania na odprowadzone sumy. Kontrolę kwitariusza przeprowadza upoważniony przez naczelnika r. u. l. pracownik. Kontrola polega na:

a) sprawdzeniu czy nie usunięto z kwitariusza odbitek pokwitowań i czy odbitki nie nasuwają podejrzeń,
b) sprawdzeniu podsumowań odbitek pokwitowań i sprawdzenia, czy całkowita pobrana suma została wpłacona na rachunek czekowy w P. K. O.

O dokonaniu kontroli pracownik sprawdzający zamieszcza w kwitariuszu adnotację „sprawdzono dnia . . . od Nr . . . . do Nr . . . . na sumę . . . .".

Dyrektor Departamentu **Wł. Andruszczenko**

---

274. Okólnik z dnia 30 listopada 1949 r. w sprawie zwolnienia od opodatkowania obrotów oraz nabycia praw majątkowych przez P. Z. G. S., S. S. „Społem" i Gminne Spółdzielnie „Samopomoc Chłopska".

W związku z przeprowadzaniem dalszych zmian w organizacji spółdzielczości dokonywanych w myśl zarządzenia Zarządu Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" z dnia 31. XII. 1948 r. ogłoszonego w numerze 4 Zarządzeń i Informacji dla Spółdzielni C. R. S. „Samopomoc Chłopska" z dnia 25. I. 1949 r. pod poz. 19 oraz zarządzenia C. S. S. „Społem" i C.R.S. „Samopomoc Chłopska" ogłoszonego w Nr 6 Zarządzeń i Informacji dla Spółdzielni C. R. S. „Samopomoc Chłopska" z dnia 15. II. 1949 r. pod poz. 46, powodujących zmiany w stanie majątkowym C. R. S., P. Z. G. S. i Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" oraz S. S. „Społem" — Ministerstwo Skarbu, uzupełniając okólnik z dnia 5 kwietnia b. r. Nr D. V. 527/4/49, ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu Nr 12, poz. 68, zarządza na podstawie art. 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych umorzenie podatków:

I. od nabycia praw majątkowych przypadającego od:

a) przejęcia przez Powiatowe Związki Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" składnic i magazynów od Oddziałów Okręgowych C.R.S. „Samopomoc Chłopska";

b) przejęcia przez Gminne Spółdzielnie „Samopomoc Chłopska" części lub całego majątku Powiatowych Związków Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" lub Spółdzielni Spożywców „Społem";

c) przejęcia przez Spółdzielnię Spożywców „Społem" części lub całego majątku P. Z. G. S. „Samopomoc Chłopska".

II. obrotowego, przypadającego od:

a) obrotów osiągniętych przez Powiatowe Związki Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" z tytułu odpłatnego przekazania na rzecz Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" towarów spożywczych i monopolowych;

b) obrotów osiągniętych przez Gminne Spółdzielnie „Samopomoc Chłopska" z tytułu odpłatnego przekazania Spółdzielniom Spożywców „Społem" towarów spożywczych, monopolowych i włókienniczych;

c) obrotów osiągniętych przez Spółdzielnie Spożywców „Społem" z tytułu odpłatnego przekazania Gminnym Spółdzielniom „Samopomoc Chłopska" towarów asortymentu rolniczego.

Za Ministra Skarbu Prof. Dr L. Kurowski
Podsekretarz Stanu

275. Okólnik z dnia 6 grudnia 1949 r.

w sprawie wypłaty uposażeń służbowych za styczeń 1950 r.

Do
wszystkich izb skarbowych i urzędów skarbowych

W sprawie wypłaty uposażeń służbowych pracownikom państwowym za miesiąc styczeń 1950 r. Ministerstwo Skarbu zarządza:

1. Z uwagi na to, że dzień 1 stycznia 1950 r. jest wolny od zajęć, wypłata może być dokonana 31 grudnia 1949 r.;

2. W razie nieotrzymania w miesiącu grudniu 1949 r. zarządzeń o otwarciu kredytów na poczet prowizorium budżetowego styczeń—marzec 1950 r. należy wypłacać uposażenie bez kredytu;

3. Przy wystawianiu zleceń wypłat (asygnat) i zarachowywaniu wydatków obowiązują odpowiednie postanowienia zarządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 7 grudnia 1946 r. Nr D. III. 10807/CKs./46.

Zaznacza się, że układ budżetu na r. 1950 ulegnie zmianie: wydatki administracyjne władz II i I instancji objęte będą działem 3, a wydatki osobowe rozdziałem 1 tego działu, przy czym § 1 przewiduje „płace", a 1 a „robociznę".

Z tego ostatniego paragrafu należy wypłacać uposażenia, które w r. 1949 wypłacane były z kredytów rzeczowych.

Dyrektor Departamentu **Wł. Andruszczenko**

---

276. Okólnik z dnia 7 grudnia 1949 r.

w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej o wykonanie robót budowlanych i montażowych.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 11 października 1949 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Budownictwa w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej o wykonanie robót budowlanych i montażowych, ogłoszone w Monitorze Polskim Części „A" Nr A-82 poz. 1000. W związku z pkt 4 omawianego zarządzenia Ministerstwo Skarbu poleca, aby umowy o wykonanie robót budowlanych i montażowych, zawarte z przedsiębiorstwami państwowymi oraz innymi wymienionymi w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73) a jeszcze niewykonane w całości zostały dostosowane do przepisów zawartych w omawianym zarządzeniu, przy czym termin wejścia w życie dokonanych zmian należy ustalić na dzień 1 grudnia 1949 r.

Dyrektor Departamentu **H. Birencwajg**

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się blankiet pokwitowania kasowego wzór Nr 4 za Nr 651834 zagubiony w dziale rach. kasowym 2 Urzędu Skarbowego w Gdyni oraz blankiety pokwitowań na pobór podatku obrotowego w formie ryczałtu Serii A za Nr 270030—270050 zagubione przez poborcę skarbowego Urzędu Skarbowego w Elblągu.

Unieważnia się blankiety pokwitowań kasowych na pobór podatku obrotowego i dochodowego od płatników dokonujących uboju Seria D za Nr 197665—197700, skradzione oglądaczowi mięsa, okręgu Izby Skarbowej w Bydgoszczy.

Unieważnia się blankiety pokwitowań kasowych wzór Nr 33, Seria B. 7 za Nr 721751—721800, zagubione w Izbie Skarbowej w Warszawie.

Unieważnia się blankiety pokwitowań kasowych wzór Nr 34, Seria A. 19 za NrNr 70101—70150 i 70251—70300 wraz z odbitkami zagubione w Kieleckim Urzędzie Pocztowym.

o unieważnieniu blankietów asygnat kasowych

Unieważnia się blankiety asygnat kasowych Seria F od Nr 811401 do Nr 811450 zagubione przez jednostkę wojskową Nr 3587.

o unieważnieniu znaczka legitymacyjnego.

Unieważnia się znaczek legitymacyjny z napisem: „Ochrona Skarbowa Nr 654", zagubiony przez pracownika Okręgowego Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Krakowie.

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 97 wydaną przez Dyrekcję Ceł w Gdyni dla ob. Frąszczak Stanisławy.

Unieważnia się skradzioną legitymację emerytalną Nr 8964 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Swobodowej Emmy.

Unieważnia się skradzioną legitymację emerytalną Nr 5912 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Jamiołkowskiej Otylii.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 3149 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Mordala Józefa.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 737 wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Jadczak Heleny.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 1614 wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Orczykowskiego Michała.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 10023 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Wawrykiewicz Ludmiły.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 238 wydaną przez Dyrekcję Ceł w Gliwicach dla ob. Dyduch Julii, żony Józefa.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 7 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Dąbrowskiego Aleksandra.

KOMUNIKAT

Od 1 stycznia 1950 roku prenumerata Dziennika Urzędowego wynosi: rocznie zł 2000; półrocznie zł 1100; kwartalnie zł 600.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe w P. K. O. Nr I-4428; należność zaś za I kwartał 1950 r. będzie przyjmowana do końca stycznia 1950 r.

Wysyłanie Dzienników następuje po otrzymaniu należności.

Dzienniki Urzędowe z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty sprzedawane będą tylko w miarę posiadanego zapasu.

Należność za ogłoszenia o unieważnieniu zagubionych legitymacyj urzędowych wynosi zł 400 (ryczałt), przy czym wzór ogłoszenia ulega zmianie.

Inne ogłoszenia — zł 90 za m/m szerokości jednej szpalty.

Cena zł 30

Prenumerata wynosi: rocznie zł 2400, półrocznie — zł 1300, kwartalnie — zł 700.
Prenumeratę należy wpłacać zgóry na piętnaście dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto Administracji Dz. Urz. Min. Skarbu w PKO w Warszawie Nr I-4428.
Należność za ogłoszenia o zagubionych lub skradzionych legitymacjach urzędowych wynosi zł 600 (ryczałt).
Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.
Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1. Zam. 9884, B-95087, 8.500, 14. XII. — 15. XII.—49.